

Skuespiller Therese Glahn

"Jeg føler mig aldrig for fin til en opgave"

Som 16-årig flyttede hun til London for at blive danser, men da hun senere skulle vælge mellem dans og skuespil, mellem kunst og mainstream, blev Therese Glahn alligevel den skuespiller, vi kender hende som i dag. Hun er dog aldrig holdt op med at danse.

HELE VEJEN RUNDT OM ...

Der findes omveje, afveje, lige veje og genveje. Kommandoveje og veje til hjertet. Vi spørger kendte kvinder om deres veje rundt.

– Hør her, når man er eneforsørger, så siger man altså ikke nej til at være holdkaptajn i en gættekonkurrence på tv

Hvilken vej var den første, du gik på?

– Rådhusvej i Charlottenlund, hvor jeg boede de første år af mit liv. Mine forældre blev skilt, da jeg var fire år, og jeg blev først storesøster som 19-årig, da min mor fik min lillesøster. Mine forældre elsker kunst, litteratur, musik og rejser. Det betyder, at jeg var godt proppet med inspiration, da jeg flyttede hjemmefra som 16-årig.

Hvordan fandt du din levevej?

– Allerede som barn ville jeg spille skuespil, danse og klæde mig ud. Der er jo i sagens natur stor forskel på dans og skuespil, men for mig er det alligevel to sider af samme sag. Som danser udtrykker jeg mig selv og det, jeg vil fortælle,

mere rent. Dansen er ligesom skuespillet et udtryk for mit behov for at formidle. Min mor forstod godt det behov, og mine forældre støttede mig også, da jeg som 16-årig først flyttede til Fyn for at være med i *West Side Story* og sidenhen til London. Min mor betalte mit værelse, og så havde jeg jobs hist og pist. Jeg var voksen nok til det, og jeg klarede alle forhindringerne. Som ung behøver man jo ikke varme måltider hver dag. Jeg havde bare et meget tydeligt ønske om at danse og stå på en scene. De andre på min alder havde planer om familie og hus. Da jeg endelig blev 30 år, og tiden var inde, holdt jeg en stor fest i stedet for, for jeg drømte aldrig om hus og børn.

– Da jeg kom tilbage til Danmark, fik jeg flere og flere

roller, som havde karakter af noget dramatisk, og der var faktisk ikke et stort spring mellem dans og skuespil. Det var bare historier, der skulle fortælles, og jeg var formidleren. I dag underviser jeg, lægger stemmer til tegnefilm, spillefilm og reklamer, danser, laver skulpturer og spiller teater. Jeg føler mig aldrig for fin til en opgave, for jeg har et barn og en husleje, der skal betales. Derfor var der heller ingen problemer, dengang jeg skulle sige: "Hej, vi ses i Biva" iført englevinger og en tryllestav.

Hvem er dit livs vejledere?

– Mine bedsteforældre på hver deres måde. Min morfar elskede at leve, og jeg var aldrig i tvivl om, at jeg var elsket

af ham. Vi gik de længste ture og talte meget om livet. Mine bedsteforældre var generelt gode til at vise taknemmelighed for de små ting som mad, den gode samtale og årstidernes skift. Min farfar havde en kæmpe køkkenhave, som jeg holdt meget af at luge i sammen med ham.

Har du nogensinde mistet vejgrebet?

– Jeg har prøvet i perioder af mit liv at leve på en sten. Som danser er det ikke usædvanligt. Mens jeg boede i London, havde jeg et job, hvor jeg restaurerede victorianske ildsteder med stålbørster i et meget lille koldt lokale. Lønnen var elendig, men jeg følte mig ikke fattig. Ikke før en bekendt kom på besøg og spurgte, om vi skulle gå på →

VEJVISEREN

- * Therese Glahn, 46 år og uddannet danser fra London Contemporary Dance School. Samt uddannet som skuespiller i New York.
- * Arbejder som både danser og skuespiller, underviser og koreograf i Danmark.
- * Har haft roller i film som *Festen*, *Anja og Viktor* og *Klassefesten*, og spillede rollen som Søs i DR-serien *Nikolaj og Julie*. Har sidenhen også været med i tv-serierne *Lykke og Nynne*.
- * Bor sammen med sin 12-årige datter på Frederiksberg.
- * Fra 27. januar er hun aktuel i *Den skaldede Sangerinde* på Teatret Sorte Hest.

restaurant, og jeg måtte sige nej, fordi jeg ikke havde råd. Først der, hvor jeg blev direkte konfronteret med mine økonomiske begrænsninger, var det ubehageligt. Ellers lukkede jeg ganske enkelt øjnene for det, som ikke var muligt, og så nød jeg

– Jeg kan huske, at jeg kiggede på de hjemløse og følte mig uhyggeligt tæt på dem

det, der var. Dansen, mine dejlige venner og det at bo i den skønneste by.

– Jeg havde også engang en sindssyg kæreste i Madrid, og han brugte hele min opsparing på stoffer, og så havde jeg pludselig ikke noget sted at bo. Jeg stod i Madrid uden en krone og levede primært af ristede kastanjer. Jeg kan huske, at jeg kiggede på de hjemløse og følte mig uhyggeligt tæt på dem. En lokal pige, som jeg havde gået på skole med, fik nys om, hvad der var sket, så hun kom fluks og hentede mig. Da vi kom hjem til hendes families hus, var der anrettet mad som i et eventyr, jeg fik et værelse med himmelseng og en silkepyjamas på. Det var vitterligt som

en drøm, så søde de var, og så sendte min morfar penge til billetten via den danske ambassade. Forskellen på de hjemløse og mig var, at jeg havde en familie og et netværk. Jeg var ikke alene. Det er der mange mennesker, der er af den ene eller anden grund. Men det er ikke meningen, at vi skal klare alt i livet alene.

Hvornår har du stået ved en korsvej?

– Da jeg gik til casting på rollen som Søs i *Nikolaj og Julie*, var jeg egentlig på vej til Frankrig for at bo og arbejde som danser og koreograf. Da jeg fik rollen, blev alt vendt på hovedet. Det var en rolle, som krævede, at jeg boede i Danmark. Så det var jo en slags valg mellem kunst og mainstream. Mellem at kunne være inkognito og kendt. Men det var også ja til at være en del af et fælleskab, som strakte sig over længere tid, end hvad en danseproduktion eller en lille rolle indebærer, og det var dejligt.

Hvordan har du det med at blive genkendt på gader og veje?

– Det har jeg det lidt ambivalent med, for jeg synes, det er dejligt at blive genkendt for noget, jeg er stolt af, og jeg bliver

rigtig glad, når folk anerkender eller roser et stykke arbejde, jeg har lavet. For eksempel lavede jeg et radioprogram om en libanesisk sangerinde, som betyder meget for mig. Det program fik jeg utroligt mange tilkendegivelser for. Men indimellem, når jeg er sammen med min datter, oplever jeg, at nogle råber: ”Hey, det er da dig fra ...”, eller at der pludselig står en kø af unger, der vil tage billeder. Så kan det godt virke lidt voldsomt, for så er jeg jo bare mig selv som mor. Måske er det også, fordi jeg selv er fra en tid, hvor man ikke råbte folk an eller gik hen til en, fordi vedkommende var kendt.

– Apropos at være kendt så er det i sig selv en mærkelig størrelse. Før jeg blev

– Jeg har haft meget svært ved at se lyset, men jeg kan konstatere, at intet har fået mig ned med nakken

kendt, var der roller, jeg ikke fik, fordi jeg ikke var kendt nok. Senere var der roller, jeg ikke fik, fordi jeg var kendt på den forkerte måde. Nogle gange får jeg lyst til at stille mig op på en ølkasse og holde en tale for branchen. Hør her, når man er eneforsørger, så siger man altså ikke nej til at være holdkaptajn i en gættekonkurrence på tv eller en reklamekampagne, som betaler for din husleje. Jeg kan godt lide at arbejde, og jeg kan sige så meget, at mit liv er meget langt fra kedeligt, og det passer mig umådeligt godt!

Mister du nogensinde vejgrebet?

– Jeg har inden for den seneste tid været igennem en hjernerystelse, to diskusprolaps, en ret omfattende vandskade i mit hjem, en akut kæbeoperation, og min mo-

bil, bil og computer brød sammen inden for fem dage. Men ved du hvad? Livet er alligevel fantastisk. Jeg har været udfordret så meget, at jeg har haft meget svært ved at se lyset, men jeg kan konstatere, at intet har fået mig ned med nakken. Et eller andet sted er det også en beslutning, man selv træffer.

Hvor er du på vej hen?

– Til februar er der repremiere på *Den Skaldede Sangerinde* på Teatret Sorte Hest. Bagefter skal jeg tre uger på Folke-teatret med opsætning af forestillingen *Papirmåne*. Og så knokler jeg løs med en højt læsningsbog for børn og deres voksne. Det er gamle eventyr, som jeg har udvalgt og genfortalt. Flere af dem er fra bøger, som min mor og jeg altid havde med på rejser. Jeg fik læst op hver dag som barn, og jeg har aldrig mødt et barn, som ikke kan lide at få læst højt. Jeg har læst for min datter, siden hun var tre måneder. Vi læste små poetiske bøger, hvor hun sad op ad min mave og fulgte med i bogen med sin lille buttede finger. Med tiden begyndte hun at forstå ordene og deres betydning og nød at spørge og finde ud af, hvad alting hedder. Udover, at det er så hyggeligt at putte sig ind til hinanden og læse historier, så tror jeg på, at nærværet skaber den ro og fred, som i hvert fald for mig er nødvendig. Igennem historier kan vi lære om empati og fremmede kulturer, og den sproglige forståelse kan også være med til at udvikle forståelsen for en selv samt alt det, vi indeholder af følelser og tanker. I dag er refleksion jo en truet beskæftigelse, for inden tanken er tænkt, skal den filmes, dokumenteres eller deles på anden vis. Jeg synes, tiden kalder på, at vi lader vores telefon ligge og læser en bog i stedet for. ●

1. Therese med datteren, Elvira. Foto: Michael Stub 2. Therese Glahn med hele holdet til premieren på *Klassefesten 3*. Foto: Michael Stub 3. I den Emmy-vindende DR-serie *Nikolaj og Julie*, som blev sendt 2002-2003. Foto: DR